

Van Annelies Verbeke verschenen
ook bij De Geus

Slaap!

Reus

Groener gras

Vissen redden

Wakker (met Charlie De Keersmaecker)

Naar de stad (samengest. met Sanneke van Hassel)

Veronderstellingen

Dertig dagen

Halleluja

Theaterteksten

Treinen en Kamers

ANNELIES VERBEKE

Jij

In negen verhalen

DE GEUS

© Annelies Verbeke, 2023

Omslagontwerp Steven van der Gaauw

Typografie binnenwerk Crius, Hulshout, België

ISBN 978 90 445 4960 7

NUR 303

Inhoud

Naar de toekomst	7
Het feest	17
In de knop	29
Force majeure	43
Mantel der liefde	59
Vleermuis	71
Wétiko	81
Gilles en Edwin	99
Sprezzatura	113
<i>Verantwoording</i>	137

Naar de toekomst

Je verveelt je. De lijzige stem van de onderwijzeres leunt zwaar tegen de hitte. Je wilt dat Fatma je toont hoe ze de gekleurde touwtjes tot een armband knoopt. Zij zegt: 'Niet tijdens de les.' Jij zegt: 'Saaie geit.' Bits willigt ze je wens in, verborgen onder de lessenaar die jullie delen. Vrijwel onmiddellijk wordt ze betrappt. De onderwijzeres trekt haar bij haar schouder naar buiten, naar het strafhok. Je aanschouwt haar uittocht geschokt, raapt de armband van de grond en laat hem in de zak van je jurk glijden. Wanneer de onderwijzeres terugkeert, ben je tot voorbeeldigheid bereid.

Dan suist en dreunt een sluimerende dreiging zich naar de voorgrond. De oorlog heeft je stad maandenlang besloopen en valt vandaag aan. Vlakbij verdeelt een neergekomen brontosaurus de speelplaats in droge brokken opvliegende aarde. Je klautert over je omgevallen lessenaar. Hoewel je niets meer hoort dan een hoge fluittoon, is het duidelijk dat het hoofd van de onderwijzeres, dat ze in haar opgeheven armen begraaft, langdurig krijst. Je rent het mens achterna, naar buiten, naar het strafhok, dat er niet meer staat. De onderwijzeres probeert je ogen tegen te houden. Je rukt aan haar vingers, bijt erin, bevochtigt ze met je speeksel, tot je kunt zien.

Nacht na nacht zit je moeder bij je bed en zingt ze je naam. Nuria. Je bent acht, maar klein voor je leeftijd. Je herhaalt miljoenen keren dat je een moordenaar bent. Men gaat ervan uit dat je ijlt.

Dan winnen je ouders een verre reis. Ze vullen het huis met overspannen blijdschap en willen 's nachts vertrekken.

‘Waarheen?’ vraag je.

‘Naar de toekomst’, zegt je vader.

Je hoeft niets mee te nemen, alleen je lievelingskleren, je beer desnoods. In de toekomst worden betere kleurpotloden en mooiere ballonnen vervaardigd. Bladeren drogen kan je overal. Nu moet je alles laten liggen. En meekomen. Tijd heeft haast.

In de keuken van een restaurant, twee straten verwijderd van jullie huis, zit een dikke man op jou en je ouders te wachten. Hij zucht als jullie arriveren, laat zijn blik lang op jou rusten en zucht nog eens.

‘Kinderen brengen ongeluk’, zegt hij.

Je denkt aan Fatma's linkerbeen, uitgestrekt en afgezonderd op een stuk omgevallen zijwand van het strafhok, als een aperitiefhapje voor reuzen.

‘Met een kind kost het meer’, zegt hij.

Als je vader met een stemverheffing de afspraken herhaalt, zucht hij nog een paar keer.

‘Ik vind wel iemand anders. Zoals u weet.’

Je moeder verbrijzelt je hand en zegt: ‘Wacht.’

Wanneer de man het geld telt dat je vader hem heeft aangereikt, vraag je: ‘Maar wij hadden die reis toch gewonnen?’

De man stopt met tellen, lacht droog, schudt zijn hoofd.

Je moeder hoest.

Je vader beaamt: 'Ja. Jazeker. Gewonnen.'

De man steekt het geld in de lucht.

'Het transport', verklaart hij, 'moet je altijd zelf betalen.'

Je ouders knikken naar de grond. Ze lijken wat aanmoediging te kunnen gebruiken.

'Maar de toekomst', zeg je, 'is van ons.'

De avondlucht is donkerblauw, hier en daar onderbroken door een zwarte wolk. De gele stoppels van het veld verdwijnen eronder. Alleen de witte vrachtwagen weigert door het duister te worden weggewist.

Je geeft toe dat je een ruimteschip had verwacht.

'Wel,' zegt je vader, 'het is er een.'

Je moeder verklaart haar kreun niet nader.

'Het heeft de vorm van een vrachtwagen. Om niet op te vallen.'

Logisch.

Metaalklank vult de vlakke als de man de container opent. Binnenin staan dozen opgestapeld.

'Waar moeten wij zitten?' vraag je.

'Tussen de dozen', zegt de man.

'Wat zit erin?'

'Nietjes. En één doos met eten.'

'En hoe moeten wij naar de wc gaan?'

'Heel stil.'

'Draagt u een pruik?'

'Nee.'

Alleen zijn laatste antwoord is gelogen, denk je.

Een zachte wind draagt de sirene van een brandweerwa-

gen nauwelijks hoorbaar met zich mee. Wanneer de deur wordt gesloten, ontbindt het geluid definitief in het slakkenhuis van je oor. Nooit ben je bang geweest zonder licht. Het donker duurt maar een nacht. Je beeft omdat de man het ruimteschip heeft gestart. Ook de dozen trillen. Bij de eerste scherpe bocht wordt je moeder onder een aantal bedolven. Tastend daalt je vader af in de tunnel van nietjes en karton. Hij helpt zijn vrouw naar boven. Ze herhaalt een paar keer gesmoord dat alles in orde is, streelt je haar langdurig.

‘Nuria?’

‘Ja.’

‘Je bent zo stil.’

‘Ik droomde.’

Witte gebouwen worden door groene weiden van elkaar gescheiden. Alleen de lila lucht verradt het buitenaardse. Mooie bewoners – mensen volgens jou – dragen bretels met functies. Ze tonen hoe je ermee belt, boodschappen doet, je gezondheidstoestand controleert. Tijdens hun vliegdemonstraties wordt je interesse minder geveinsd. Ze cirkelen boven je hoofd en een van hen vertrouwt je het bestaan van dure, geheime opties toe. Eén functie gaat gericht op zoek naar wat je wenst te wissen, stroomlijnt je herinneringen, verlicht. Een andere regelt het tijdelijke verdwijnen. Je springt naar de kleine ronde chip in zijn hand, die zich snel sluit en leeg weer opent. Proestend vliegt het gezelschap hoger tot je ze niet meer van de lucht kunt onderscheiden.

Je vader luistert naar je droom. Je moeder jammert in haar slaap. Onder het ruimteschip draaien luide, natte banden.